

En gång, bara en enda gång, hade Arabella tagit ett snedsteg. Hon hade varit nära att drunkna i förtvivlan under slutskedet av äktenskapet. Dagarna hade följt varandra som ett töcken som påminde om svart dimma. Tiden hade fyllts av isolering och generalens utskällningar. En gång hade lakejen Jonatan kommit upp med varmt vatten till tvättbordet i Arabellas sovrum. Han hade hittat sin matmor vid fönstret där hon stirrade ut med en så hopplös min att tjänaren hade brutit sitt vanliga reserverade uppförande.

”Frun, alla män är inte sådana som herr general”, hade lakejen sagt.

Arabella hade vänt sitt ansikte mot honom. Ögonen var svullna, längs kinderna syntes spår av tårar och i tinningen en skråma. En av generalens ringar hade gjort den när han hade slagit till Arabella med öppen hand. Medkänsla hade skymtat på Jonatans ansikte, och även någonting annat. Han hade lagt sina händer på Arabellas axlar – det var den enda ömma beröringen Arabella hade upplevt på flera år.

”En dag kommer er pina att vara över”, hade Jonatan sagt, oförmögen att ändra situationen. En ringa lakej – fast i en ganska god ställning i tjänarnas hierarki – kunde inte resa sig mot en högättad general.

Arabella hade stirrat på honom med tomma ögon.

”Ni måste hålla fast vid gnistan”, hade Jonatan fortsatt.

”Ingenting är nog”, hade Arabella viskat. ”Oändligt, obarmhärtigt, och det slutar alltid i en besvikelse...” Generalen tog vad han ville, även om Arabella på grund av pliktkänsla underkastade sig utan invändningar.

Jonatan hade sett på henne med en min som berättade att han och endast han förstod. Bara åt honom hade Arabella en gång anförtrott smärtan som tyngde henne. Enbart Jonatan visste, vad som egentligen försiggick mellan general Öhrnmarck och hans hustru. Arabella hade alltid tyckt att Jonatan ville hennes bästa.

Arabella visste inte varför lakejen hade gjort sitt nästa drag. Kanske han hade velat skänka värme till Arabellas väsende, som hade försjunkit i en nedslagen dvala. Kanske han var rädd för att husets härskarinna helt och hållet skulle ge upp.

I alla fall hade Jonatan rört vid Arabellas satinlena läppar med sina fingertoppar, sakta som tvekande. Arabellas blick hade flugit in i lakejens ögon vars färg var som sten och vatten. Hon hade instinktivt fuktat sina läppar, tungspetsen hade nuddat Jonatans fingrar, och en flammande eld hade genomsyrat henne.

Ett kvävt ljud hördes från lakejens läppar, i hans ansikte brann en så intensiv känsla att Arabella väcktes på en gång. Det kändes som om hon skulle ha fallit från höjderna, störtat längre och längre ner.

En sekund senare hade tjänaren dragit Arabella mot sin starka kropp som arbetet hade härdat. Knapparna i hans livré tryckte genom kläderna mot Arabellas mage, hon klängde sig fast vid rockuppslagen i tjänaruniformen. Färg rusade till hennes kinder, likblekheten vek av, besegrad.

Jonatan kysste Arabella häftigt. Arabella hade reagerat, det var som om en dånande musik plötsligt hade fyllt den dödliga tystnad som hennes inre och kropp hade försjunkit i. Hennes svaga grepp om livslusten hade blivit fastare. Hon grep tag i möjligheten med båda händerna. Allt var inte över. Hon skulle inte ge upp.

Arabella hade tryckt sig i Jonatans famn. Hon kysste tjänarens beslutsamma läppar tillbaka. Han höll om henne hårt. Detta hade pågått en svårdefinierad tid, kanske minuter, kanske en halvtimme. Till slut hade Jonatan släppt Arabella.

”Det här”, hade lakejen sagt, ”är som det bör vara.”

Arabella hade tittat på honom med en ny min. I hennes ögon fanns en ordlös vädjan. Tårarna rann ner på kinderna, men nu av en annan anledning.

”Nej, frun”, hade Jonatan sagt med sorg i sina ljusa blågråa ögon. ”Jag kan inte ansvara för mina handlingar om vi fortsätter. Ni vet att det är omöjligt. Jag är en torparson, ni maka till en högboren man.” Sedan, utan att kunna hindra sig själv, hade han pressat sina läppar mot Arabellas ännu en gång. Det var ett avsked.

I samma stund hade högljudda steg ekat i korridoren bakom dörren. Alla på slottet kände igen ljudet av general Öhrnmarcks stövlar. Arabella och Jonatan skildes åt som om de skulle ha ryckts isär av en osynlig kraft. Arabella hann med nöd och näppe få iväg en motvillig Jonatan genom en sidodörr. Tjänaren försökte klamra sig fast vid dörrkarmen för att stanna kvar och försvara sin matmor. Lakejen hade mer livserfarenhet och visste att en enda blick på hustruns ansikte och glödande läppar skulle avslöja saken för generalen.

”Om du stannar så avskedar jag dig”, skrek Arabella utom sig av rädsla för tjänarens skull. Hon lyckades smälla igen sidodörren just när general Öhrnmarck slungade upp dörren som ledde till korridoren och tågade in i sovrummet. Arabella var inte så okunnig att hon inte skulle ha förstått att maken kunde ana att någonting hade hänt bakom hans rygg. Generalen hann bara skymta skörten av lakejens livré. Det var nog för att definiera den skyldiges yrke, men för lite för att identifiera denne.

”Din slyna”, spottade generalen ut med iskall röst. ”Jag såg er på avstånd genom fönstret när jag var i parken och talade med trädgårdsmästaren. Vem var han?”

Arabella hade rätat på ryggen, knyckt upp huvudet och stirrat rakt in i hans ögon. Hon skulle inte längre huka sig för honom.

”Jag dödar honom”, fortsatte general Öhrnmarck och tog ett kliv mot sidodörren.

Arabella rusade framåt och ställde sig i vägen. Till sin lättnad hörde hon att Jonatan avlägsnade sig. Arabella visste inte om generalen skulle ha förverkligat sitt hot men hon ansåg att det inte var omöjligt. Maken förstod dock att spelet var spelat för stunden. Han slet tag i Arabellas hår, släpade henne till sitt sovrum och beordrade att hon skulle lägga sig i sängen.

Arabella vägrade för första gången och...

Källa: Hurmuriherttua, Otava 2021, översättning Sara Medberg